

кия омазанъ юрганъ, помисли-помисли и току съблѣче само палтото си, свали обув-китѣ и легна. Той не придирваше много, свикналъ бѣ вече съ тоя животъ, имаше лекъ характеръ и затова добре се разби-раше съ селянитѣ, които го почитаха и обичаха, като свой човѣкъ. Сега, уморенъ отъ деня, щомъ легна, той духна свещъта и усети че се унася. Отначало дочуваше тихата глѣчка презъ стената и едно шурче, което свиркаше нѣкъде подъ леглото. После, изведнажъ заспа. По едно време, въ просъница, стори му се, като че чува нѣ-каква далечна врѣва, дълъгъ женски викъ. После всичко отново потъна въ мъгла, изчезна безъ следа, както става въ съ-нищата.

Събуди го звукътъ на тржба — ясенъ, плътенъ, познатъ гласъ на сутрешенъ вой-нишки сборъ. Той отвори очи — отпочи-налъ, бодъръ. Отсреща, въ дъното се из-рѣзваше сивия правоугълникъ на прозор-чето. Развидѣляваше се. Отвѣнъ се про-мѣкваше тъничъкъ сутрешенъ хладъ. Мо-мѣкътъ скочи и излѣзе да наплиска лицето си. Въ крѣчмата, още полутъмна, Щерю разпалваше оджака, и дървенитѣ вжглища